

Παιδο-φιλία

[Δημοσιεύθηκε στο τεύχος 19]

Πριν από κάποιους μήνες κουβέντιαζα με έναν γνωστό μου για τα μελλοντικά μας σχέδια. Σε κάποια φάση τον άκουσα να λέει: «Τα παιδιά μου... ε, δηλαδή... αν ποτέ κάνω παιδιά». Τότε συνειδητοποίησα κάτι που λίγο πολύ το ήξερα. Πως δηλαδή εμείς οι ομοφυλόφιλοι, σχεδόν κατά κανόνα, δεν έχουμε παιδιά.

Ξέρω, ξέρω. Ούτε την Αμερική ανακάλυψα, ούτε κάτι καινούργιο λέω. Όμως αυτό το «παλιό», αυτό το παγιωμένο, το δεδομένο, είναι αρκετά επίκαιρο για μένα, αφού ουσιαστικά προδιαγράφει μια ζωή αποκομμένη από το παιδικό γέλιο.

Η ομοφυλοφιλία ως στάση ζωής δεν φαίνεται να είναι συμβατή με την πατρότητα ή τη μητρότητα. Σαν να είμαστε στείροι ή μισάνθρωποι που απευχόμαστε τη διαιώνιση του ανθρώπινου είδους, εμείς οι ομοφυλόφιλοι πορευόμαστε άτεκνοι σε τούτη τη γη. Λογικό είναι λοιπόν κάποιος που βρίσκεται «έξω από τον χορό» να υποθέσει πως τα παιδιά είναι ένα θέμα που δε μας αγγίζει διόλου, πως είναι κάτι έξω από τις προσδοκίες ή τις επιθυμίες μας.

Κι όμως, ο πόθος απόκτησης απογόνων δεν είναι χαρακτηριστικό μόνο των ετεροφυλόφιλων. Σαν αρχέγονο ένστικτο όμοιο με την αγάπη για τη ζωή ή τον φόβο για τον θάνατο, η επιθυμία να έχουμε παιδιά αγγίζει και εμάς τους ομοφυλόφιλους κι ως μην το διαλαλούμε συχνά. Τα παιδιά αποτελούν έναν διακαή πόθο τον οποίο απωθούμε σταδιακά από τη σκέψη μας, καθώς ένα τεράστιο «όχι» προβάλλει εμπρός, αλλά και εντός μας. Η άρνηση της κοινωνίας να μας αντιμετωπίσει ως ικανούς για γονείς, κάποιες φορές δημιουργεί ακόμη και σε εμάς τους ίδιους αναστολές και ανασφάλειες. Τελικά μπορούμε να έχουμε παιδιά ή μήπως αυτό θα είναι ένα λάθος τραγικό για τα δύσμοιρα όντα που θα πέσουν στα χέρια μας;

Στην χριστιανο-πατριαρχική κοινωνία μας η δομή πατέρα-μητέρα-παιδί εμφανίζεται ως η μόνη δυνατή. Αποκλεισμένοι από τον θεσμό της οικογένειας αλλά και στιγματισμένοι από την ταμπέλα «διεστραμμένοι», οι ομοφυλόφιλοι προβάλλονται ως άνθρωποι ακατάλληλοι για ένα θεάρεστο έργο όπως η ανατροφή παιδιών. Η φροϋδική θεώρηση έχει θέσει ρητούς κανόνες, και φράσεις όπως «μιμητισμός» ή «αντρικό πρότυπο», μοιάζουν αξεπέραστα εμπόδια, γόρδιοι δεσμοί.

Δεν είμαι σε θέση να ανατρέψω την επιστήμη της ψυχολογίας. Γνωρίζω όμως πως μια νέα άποψη περί οικογένειας έχει διατυπωθεί από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, που υποστηρίζει πως «κάθε κοινή ομάδα ανθρώπων, τα μέλη της οποίας ενώνει εμπιστοσύνη, αμοιβαία υποστήριξη ή μια κοινή μοίρα, μπορεί να χαρακτηριστεί ως οικογένεια». Οι εναλλακτικές δομές οικογένειας αποτελούν πραγματικότητα, είτε η ψυχολογία τις εγκρίνει, είτε όχι. Οι ανύπαντρες μητέρες έχουν πάψει να διώκονται ως μάγισσες και έχουν αποδείξει πως δεν τα καταφέρνουν και άσχημα στο μέγαλωμα των παιδιών. Σε μια εποχή που τα διαζύγια τείνουν να υπερβούν τον αριθμό των γάμων στην Ελλάδα, το πρότυπο της πατριαρχικής οικογένειας έχει χάσει την καθολικότητά του. Πλέον, αυτό που ακούγεται από ολοένα και περισσότερα στόματα, είναι πως το μόνο που χρειάζονται τα παιδιά, είναι κάποια στοιχειώδη υλικά αγαθά και μπόλικη αγάπη. Γιατί λοιπόν είναι οι ομοφυλόφιλοι ακατάλληλοι να γίνουν γονείς; Ούτε ανίκανοι να εργαστούμε είμαστε ούτε, πολύ περισσότερο, ανίκανοι να αγαπήσουμε.

Η άποψη πως τα παιδιά των ομοφυλόφιλων θα είναι δακτυλοδεικτούμενα, ευάλωτα στις επικρίσεις της «normal» πλειοψηφίας, και πως συνεπώς θα αναπτύξουν a priori μια προβληματική συμπεριφορά, δεν είναι παρά μια μη τεκμηριωμένη κινδυνολογία. Δεν είναι δυνατή μια κοινωνιολογική έρευνα αναφορικά με την εξέλιξη των παιδιών των ομοφυλόφιλων, δεδομένου πως δεν υπάρχει πολυπληθές και αντιπροσωπευτικό δείγμα ενός τέτοιου πληθυσμού. Επομένως, κανείς δεν μπορεί να προδικάζει πως ομοφυλόφιλοι γονείς θα έχουν ως αποτέλεσμα απροσάρμοστα ή προβληματικά παιδιά.

Η ύπαρξη του ρατσισμού είναι βέβαια ένα γεγονός που δεν μπορεί να αγνοηθεί, υπάρχει όμως τρόπος να μη νιώσουν ποτέ τα παιδιά μας το στίγμα του διαφορετικού και να μην υποστούν ποτέ τις συνέπειες της μισαλλοδοξίας, πράγματα που ενδεχομένως θα βιώσουν όσο οι ομοφυλόφιλες σχέσεις δεν απολαμβάνουν καμιάς νομιμότητας και -κατά συνέπεια- κανενός σεβασμού.

Μόνο υπό την προστασία και τις ευλογίες της πολιτείας θα μπορέσουμε να προστατευτούμε (εμείς και οι γόνοι μας) από την κακία του κόσμου. Σαν θεσμοθετηθεί η συμβίωση των ομοφυλόφιλων ζευγαριών, και σαν αποκτήσουμε το δικαίωμα στην υιοθεσία, ίσως τότε η κοινή γνώμη να πάψει να θεωρεί πως οι gay είναι λίγο-πολύ παιδεραστές, και πως οι λεσβίες είναι σύγχρονες Λίλιθ, έτοιμες να πνίξουν μωρά στην κούνια. Απαλλαγμένοι από λύσεις καταστροφής, όπως είναι οι λευκοί γάμοι, θα έχουμε το κούτελό μας καθαρό και τη σκέψη μας διαυγή, για να είμαστε σε θέση να προσφέρουμε στα παιδιά το μέλλον που τους αξίζει.

Η ντροπή, η μοίρα του απόκληρου και ο φόβος της αλήθειας είναι στοιχεία που πράγματι καθιστούν τον καθένα ακατάλληλο για να μεγαλώσει παιδιά. Η ομοφυλοφιλία όμως ως ουσία, ως αγάπη προς τα ομόφυλά μας άτομα, δεν είναι λόγος για να στερηθούμε το παιδικό γέλιο ή το παιδικό κλάμα. Προσωπικά, αρνούμαι να δεχτώ την ατεκνία μας ως απόδοση θείας δίκης, και θα συνεχίσω να καρτερώ τη στιγμή που θα νανουρίζω τον γιο ή την κόρη μου, που θα χαϊδεύω τρυφερά ένα μωρουδίστικο κεφαλάκι.

Φώτης Φωτιάδης